

Aztán hanyatt feküdt, nyújtózkodott, száját kítátotta, megvillantak vékony, hegyes fogai, mintha kész lenne a harapásra is. Kálmán Róbert le-guggolt melléje, simogatni kezdte a hasát, vakargatta a nyakát és az állát. A macska ezt még tűrte, de azt már észrevehetően nem szerette, ha az alsó felén kaparászott. Ekkor egészen dühbe gurult, beleeresztette a karmait Kálmán Róbert kezébe, komolyan megharapta. Kálmán Róbert kénytelen volt belátni, ennek a fele sem tréfa. Bement a házba, s keresett egy bőrkesztyűt. Így ő teljesen védve volt, a macska egyre ingerültebben csapkodott a farkával, majd amikor megértette, hogy mennyire tehetetlen, felugrott és eltűnt. Kálmán Róbert keresni kezdte, felmászott a téglarakás tetejére, s onnan nézett körül.

Tárnok és Mencseli még mindig ugyanazon a helyen álltak, ahol az előbb. Szedelőzködtek. Tekintetük lemondó, szemrehányó volt. Kálmán Róbert úgy tett, mintha ezt nem venné észre.

— Elmegyünk — mondta Tárnok.

— Miért siettek? Sütünk szalonnát.

Mencseli az órájára nézett.

— Nekem programom van. Sajnos — tette hozzá.

Kálmán Róbert többet nem marasztalta őket, bár félt a távozásuktól. Csak a kanyarig követte szemével az útjukat. Feljebb emelte tekintetét a vízre, szemben a sziget, Magyarország második legnagyobb szigete — s egyszerre összeszorult a torka. Mintha máris sűrű, láthatatlan köd telepedne a tájra; a színek csak megszűrve jutottak el hozzá.



TÓTH SÁNDOR:  
„GYERŐK”